

aan werk van Bauer, Jac. van Looij en andere landgenooten. . . .

Dinet echter had, toen de omstandigheden hem er toe brachten naar Algerije te gaan, verre van een voorliefde voor Orientalisme, eerder een afkeer voor alle mogelijke oostersche genre-tafereelen, meestal kunstmatig in europeesche ateliers vervaardigd, zonder een zweem van emotie of oprechtheid; daarom maakte hij deze reis slechts mede om het zonnige land eens te gaan zien, in gezelschap van een paar goede vrienden, zonder eenig idee er te gaan werken.

Nu is het een eigenaardig verschijnsel dat oostersche onderwerpen evenveel weêrzin kunnen opwekken als sympathie; want er zijn menschen die van nature niet houden van elegante palmen en intens blauwe luchten, terwijl anderen de palmboom als een wonder van sierlijkheid beschouwen (de Goncourt, Bauer, Verwey, enz.) en het schitterend azuur van Zuidelijke hemelen altijd even schoon en aantrekkelijk vinden.

Door een gelukkig toeval kwam Dinet terecht in Boe-Saâda, een der meest bijzondere en meest boeiende steden van Noord-Afrika, midden in het land der Oeled-Nayl's gelegen, en een der hoofdplaatsen van dezen aanzienlijken stam, die o.a. gekenmerkt wordt door de eigenaardigheid dat men er vele vrouwen ongesluierd kan zien rondloopen,

een gewoonte geheel en al in strijd met de algemeene muzulmansche gebruiken en zeden, door toevallige omstandigheden ontstaan.

Eene Oeled-Nayl zeide me eens daaromtrent: „Dieu nous a créés ainsi: pourquoi cacherions-nous notre visage?” Hierbij komt nog dat haar eigenaardig kapsel en kostuum, in hooge mate schilderachtig zijn, en dat, tengevolge van haar groote vrijheid van omgang, zij dikwijls niet ongenegen zijn om te poseeren.

Het duurde ook niet lang of Dinet raakte onder de bekoring van de fraaie typen niet alleen, maar van het alles en altijd reflecteerende zonlicht, dat de rauwste en schrilste kleuren in zuivere en rijke harmonieën transponeert, — van de rust en de heerlijke kalmte der eidelooze uitgestrektheden van den Sahara, met zijn typische en intens-schoone Nomaden-bevolking, altijd nobel van lijn en kleur, Dinet werd bevangen door een grenzenloos enthousiasme voor die onverwachte maar

overheerlijke wereld van leven, licht en zonnegloed, en Algerije telde een heftigen bewonderaar meer.

Het verblijf te Boe-Saâda en omstreken duurde echter niet lang; na enkele weken was het doel bereikt en het geld op; de vrienden moesten terugkeeren en vertrokken weêr naar Marseille, verrijkt met onuitwischbare indrukken. Dinet moest o.a. naar Parijs terug om daar te probeeren zijn brood te verdienen.

OELED-NAVIL-MEISJE. (MET TOESTEMMING VAN DE
HH. DURAND—RUEL TE PARIJS).